

WESTERN VIKING

1935

JULENUMMER

1935

45de Arg. (Vestkysten)

TACOMA, WASH., 20. DESEMBER, 1935

Nr. 51

O KJENNER DU ..

O kjenner du den underbare kilde
som livet strømmer fra med evig makt,
Så la ei nuets blendverk dig forville,
og hyll dig ikke kun i døgnets drakt.
Se skum kan bruse, bobler lystig spille
og luftsyn dåre med sin lånte prakt —
Men gjennom alt som kaller og som klinger,
alkjærligheten hvorfra livet springer.

Gjir dagen kamp og smertelige vunder,
og veien sten hvorpå din fot blir matt,
Så glem ei i din tankes stille stunder
å få din Gud i ånd og sannhet fatt.
Ti vit, at kun hos ham din kvide blunder,
fra ham den kommer, al din gledes skatt;
arm er den fryd, og grenseløs den smerte,
som ei kan hvile ved Gud Faders hjerte.

Men ved hans barm du finner bot for brøde
og seir i strid og lys på dunkel sti;
din hverdagsvandring, om i ørkner øde,
blir fylt av festens ånd og poesi; —
Selv det av jord som brast for dig og døde,
forklaret stiger frem i ny verdi,
og gjennom alt som dag og døgn kan bringe,
du hører eviglivets klokke ringe.

SIGURD SIVERTSEN

Julebetragtning

For Western Viking av
Dr. Theol. K. S. Michelsen

Og de skyndte sig og
kom og fant både Maria
og Josef, og barnet som
lå i krybben.

Lukas 21, 16.

Julen kommer ikke snart
nok for dem som venter, og
nu venter de fleste, — og
barna formelig lengter med
spenning og forventning. —
Kommer den ikke snart, gledes
og gavenes tid?

Det er håp og tro som i
virkelighets form danner
grunnlaget for disse kjensler.
Det er oplevet år etter
år — håp og forventning er
blitt utkrystalisert i form
og farvespill herligere enn
den dristigste drøm.

Er det da noget under at
man skynder på sig selv og
skynder på julen? Nei, jeg
flyver den formelig i møte.
Det er billede fra barnets
minnebok som øiet faller på:
Sol går ned i hav mens tusen
øyne speider fra fugleberget.
Da viser kvalen sig der vest
i havbrynet, — som på et
trylleslag spennes der en levende
bro mellom det steile fjell og
havet. Bare nogen minutter og
det blir virkelighet, fuglen deler
bytte med kvalen.

Men fra bøkernes Bok har
jeg det kjæreste billede. Det
er av ham som falt og fornek-
tet sin Herre og Frelser.
Da kvinnene bragte ham
bud, skyndte han sig og
sprang mot graven. Jeg ser
ham så nøie, har delt hans
følge. Det som han ikke turde
tenke eller maktet å tro,
blev til virkelighet.

Og hyrdene skyndte sig
(Forts. side 6)

Gledelig Jul

ønskes alle

WESTERN VIKINGS

lesere og venner

Træsnit av Ola Sunde

Herre, du saa os

NOGEN JULETANKER
Av C. Aug. Peterson

Herre, du så oss. —
Så hvad vi trang
i vår nød her på jord.
Evide Gud! Du så våre veie.
Vi ser, det er dig,
ja dig, vi må eie.

Du så til vår jord,
så kald og så fredløs.
Du gav oss ditt ord.
Varm hjerterne Herre!
Og viljerne veke,
Som vi går her,
blodfattige bleke.

Du tender livshåp i håpløse
hjerter.
Et håp der ei går, med de
utbrente kjerter.
Derfor vi kommer, sterke
som svake,
Du Herre, støter nok ingen
tilbake.

Vi kommer i navnet, det ene
som lyset oss bringer.
Gir frelsen, den rene. —
Ved det, kan vi freden her
finne,
Ved det har vi håp,
Om himlen, at vinne.

O, gi oss en fred, som ei
selvsk
Ser kun sig selv.
Og glemmer de andre,
Som morgensol herlig op-
rinner
må vårt liv bli en sol
der vi er, — da Julefreden
vi finner.

Så Herre vi beder dig,
at når Nyåret rinder,
Og evighet gjemmer
det gamle, som svinder.
Gå med oss på ferden
Vi trenger dig Herre
Vi tror dig, — vi
mere.

DICKSON BROS. CO.

1134 PACIFIC AVENUE

OPPOSITE 12th STREET

THE HOME OF UNION MADE CLOTHING

Home of Xmas Gift for Men

Standard Brands of Men's Wear at the right prices

ATTER JUL PAA JORDEN

For Western Viking av Edward Bjørnson

Atter jul på jorden!
Atter fred i hjertene og gledens lys i øinene. Den helligste og herligste fest, fredens rikdomsfylte fest, har på ny holdt sitt inntog i verden — med alle skjønne gløder i sitt følge.

Som en innerlig kjærkommen og lengselsfullt ventet venn er den blitt hilst av små og store, rike og fattige, glade og sorgfulle, kjempende og korsbærende.

Hvilken forunderlig makt julen eier over hjertene og hender!

Den kan optø selv det hardeste menneskehjerte og oplukke de hender, der ellers aldri oplates, og den fører med sig en velsignet, velgjørende fred. . . Fred til alle forpinte og forbitrede. . . Fred til alle angstfylte, viltbankende hjertene.

En kort stund glemmer menneskeslekten sin egoisme og egenkjærlighet og tenker blott på dette ene store: Å sprede lys og gjøre godt.

Verden ändér så lett og befriet i julen. Fiendskap og nid trær tilbake for vennlighet og varme, og alt dagligdags synes skubbet til side, og menneskene strever mot hjemmets trygge havn, hvor de kjære venter, og hvor julens stjerne lyser med dobbelt glans.

Julen er som en liflig oase i verdenslivets ørken — et hvil etter mange dages anstrengelser — en kort rast, innen kampen for brødet begynner igjen, en lykkelig sorgløs tid med gyllne, glade minner.

Barnas fest kaller man den skjønneste høitid, og den bærer dette navn med ære og med rette. Aldri noen sinne stråler barnøinene så sterkt som i juledagene, barnet lever midt i julens eendommelige eventyr, — det drikker av julegledens underfulle kilder i dype drag, og det tror på juleengle og julefeer.

Vi kan ikke se dem vi voksne, men barna tror fullt og fast på dem, og kanskje de kan skue dem. Jeg vet ikke. Men jeg vet, at der

er mange barn som omgjøres av en sikker, usynlig englevakt — utsendt fra kjærlighetens konge, Gud selv.

Barna! O, Gud være lovet at vi har dem iblandt oss! De er hjemmenes lys og far og mors glede, deres fromme, liljefine ansikter, deres rosenkinner, deres rørende naivitet, deres troskyldige og tillidsfulle hengivelse — alt dette er så ubeskrivelig vakkert, og det bidrar til å gi julen ennå mere glans og lykke og minnerikdom.

Du far og mor, som juleaften tar ditt barn ved hånden og fører det inn til det strålende eventyr — juletræet, og minnene fra din egen barndom blir levende pany — tenk på hvilken skatt er dig betrodde!

Ditt barn skal kanskje nå langt frem i verdenskampen og bli til velsignelse for mange mennesker og kanskje det skal nå frem til å vise vei for andre — å føre andre frem til sannhetens kildeveld og inn på rettferdighetens lyse vei. Eller kanskje dets navn engang skal nevnes med ære blandt en stor ide's, en verdensforandrende tankes forkjempere, og kanskje det vil bli foran i avholdssakens armee, når denne på seirens store dag stormer frem mot fiendens siste festning.

Du vet intet om dets fremtid, du kan blott bede for ditt barn og oplære det i alt godt og rent og stort og sant. — Ditt eksempel er barnets læremester, et godt eksempel er som en klokke, ler ringer til kirke, sies der. Ditt eksempel kan bli en klokke, hvis klang kanskje fører ditt barn inn i menneskekjærlighetens verdenskirke, når du forlangst hviler i din grav.

I julen trenger disse tanker sig frem nettop fordi den er barnets fest. Vår sak — arbeidet på å avtvette alkoholismens skjendelsespletter — har noe av julens skjønnhet og julens storhet. Den vil skape lykke på jorden — ved å fjerne det skjendigste av alt forbryterisk — trafikken med alkohol. — Ulykke, hjertesorg, treldom og nedverdiggelse følger i rusdrikke-trafikkens spor. Fred, sannhet, sunnhet og skjønnhet i avholdssakens.

Det er ikke vanskelig å velge. Og dog styrter mennesketusener i blind iver avsted mot de templer, hvor drikkesyndens avguder hyldes.

Selv i denne velsignelsens og verdensfredens høitid lyder der råtten tale og sang og stemnings-ødende larm fra de tusener av drikkebutler og salooner, hvor samvittighetsløshetens tjenere ødelegger mennesker med rusdrikk.

Åk, julestemningen og juleherligheten svinner bratt, når man blir vidne til drukne folks ferd, men engang skal alt bli annerledes.

I det svundne års dage har vi trofast fortsatt vår kamp i troen på, at seirens sang engang vil tone over verden. Og i sikker forvisning om at menneskeslekten en skjønn morgenstund vil våkne op i en alkoholfri

verden — i sikker forvisning om dette fortsetter vi i 1936.

Avholdssakens revolusjon vil forandre jorden! Verden er vår mark, og alle mennesker er våre brødre, og i kjærlighetens og folkefrihetens navn krever vi drikke-trafikken knust!

Med disse sentenser lyssende på våre faner, rykker vi dristig og frimodigt frem-

ad. Verdens spott og verdens hån skal ikke drepe vårt mot eller slukke den hellige ild i vårt bryst. Vårt arbeide skal fortsettes, vi må ikke gi op. Ti en himmelsk befaling byder oss: — "Når vi gjør det gode, da lat oss ikke bli trette."

Edward Bjørnson.
Chicago, Illinois.

HVORLEDES KLOKKEREN OG KIRKE TJENEREN BLEV AVHOLDSMENN

I et lite kirkesogn ute ved havkanten hendte en jul noe løierlig noe, som fikk hele den gravalvorlige "kyrkjelyd" til å dra på smilebåndet. Og det var sannelig ikke grunnløst, — nu skal dere bare høre:

Der var som dere kan forstå både prest, klokker og kirketjener i bygden. Presten var et lys, om ikke nettop et almindelig julelys, — klokkeren var en klokke og kirketjeneren likte drammen bedre enn gudshuset, men det var der ingen som visste. At folk "tykte væl" om alle tre, var hovedsaken. Men i den sannferdige historie, som jeg nedenfor skal gjengi i korte trekk, var drammen hovedsaken, bukken hovedrollen og jeg tilskuer. Nu vet dere det. Og så begynner vi:

Det var 2den juledag og fin-fint vintervær. Klokkeren og kirketjeneren måtte være tidlig i kirken for å fyre op og kom derfor slende bortover til kirken allerede før klokken 9 om morgenen. Klokkeren kom selvfølgelig hjemmefra, og det gjorde kirketjeneren og, men han bodde i nærheten av landhandleren på den motsatte kant av kirken og det syntes som om han på morgenkysten hadde avlagt sin gode venn landhandleren en liten uskyldig visit.

Full var han ikke, det skulde ingen kunne si. Det var jo 2den dags jul og at man tok "en liten" på morgenkysten, stivet bare op en gammel skrott som hans. Morgengretten var han heller ikke. Han hilste tvertimot nok så gemytlig på sin venn og kirkebroder, som neppe hadde fått øinene op enda:

— Goddag Lars, sa han og tok klokkeren i hånden, friskt og fint enn idag, det er noe annet enn snedrevet igår, ikke sant?

— Jo, vi fikk julevær allikevel. Der kommer sikkert mange folk til kirken idag, svarte klokkeren, mens de gikk sammen inn i sakristiet.

— Å — de kommer nu ikke enda, lød svaret. Klokkeren kviknet til, for kirketjeneren hvisket den siste setning på en slik forførende måte inn i øret på ham, at enda Lars'n bare var en klokke, så forstod han, at der lå noget bak.

— Nei, det skulde bare mangle, sa han, vi må nu få tid til å varme oss litegran. Kirketjeneren smilte og dunket klokke en litt i siden. Komme du for drog han op en flaske rødvin av baklommen på flasken og s...

— Ser du, det ick...

med på en liten før. Nu skal du bare ikke spille komedie. Kom, vi setter oss her.

Dermed benket de to sig omkring et lite bord inne i sakristiet. Ola skjenket i de to fine sølvbegre, som hørte kirken til, satte flasken fra sig og sa:

— Nu løfter jeg mitt lille beger på din sundhet, Lars. Skål du!

— Skål Ola, og takk for det, svarte klokkeren lunt. Jeg løfter mitt beger på din sundhet og håper at du alltid må holde frem som du stevner, la han forsiktig til, for han var ikke alltid den klokkeren som folk vilde ha ham til.

— Takk, sa Ola kirketjener, han forstod ikke halvkvadet vise, men skjenket allikevel enno et beger til klokkeren og sig selv. Og etter at det var drukket og flasken forsvarlig gjemt i en krok under benken, begynte de sin vanlige kirkegjerning.

Ola var langt fra full, men i humør var han. Mens klokkeren gikk rundt i kirken og skrev op numrene på de salmer som skulde synges til gudstjenesten gikk Ola og smånyttet med sig selv, mens han puttet ved og koks i de to nye ovne. Men han likte sig ikke. Han tenkte hele tiden på flasken som stod der ute under benken og dessforuten på den reservflasken han hadde i lommen. — Og desto mere han tenkte, desto tørstigere blev han. Endelig — mens klokkeren stod oppe på galleriet, i nærheten av orglet — ropte han forsiktig op til ham: — Lars — pist — Lars, skal det ikke være en ørliten en til, hvad?

— Hm, tja, hm. Jo, jeg sier takk. Vent litt, så kommer jeg ned.

(Forts. side 3)

BINYON OPTICAL COMPANY

Dr. H. C. Nickelsen, V.-Pres. and Mgr.

PASS ØINENE

Avail yourself of our expert knowledge; if in doubt as to your need of glasses, consult us. Compare our quality and our prices with others'.

VI TALER NORSK

920 Broadway. Tel. Bway 142

Kay Street Variety Store

Du sparer når du kjøper hos

5c 10c 15c & up

—SALE!—

New Glassware in Monex and Gold, — Sugar, Creamer, Plates, Cups, etc. 10c to 25c

5c 10c 15c & up

1015 South 12th Street
Around the Corner from the Piggly-Wiggly

CUT OUT THIS AD—BRING IT TO

Larsen Pharmacy

1105 So. Kay St. MAIn 0504
FREE DELIVERY

Receive free gift with each 50c purchase

SEE OUR SPECIALS

Water Bottles 53c
1 year guarantee

Klenex, 14c, 2 for 25c

Exlax 19c

Sanitary Pads 15c

West Tooth Brush—1 tube
paste free 47c

Don't Forget—Free Delivery

NEW DEAL SHOE REPAIR SHOP
405 So. 11th (Opp. Andron's Mkt.)
AL BROOMS, Proprietor
UNION SHOP
Waterproof Leather used in repair
Shoes dyed any color.

PALACE MARKET
1554 Broadway
Ferskt, Saltet og Røket Kjøtt
Wholesale & Retail
OLE JACOBSEN, Prop.

Washington Cleaners & Dyers
1104 6th Ave. MAIn 0603
Alt til faget henhørende arbeide utføres godt og billigt.
HANS LAVIK, Innehaver.

Averter i Western Viking!

The Crown Drug Co. Inc.
TACOMA COR. 11th & PACIFIC AVE. WASH.

Vi sælger for kontant og til billige priser.
Tacoma's Idende "Cut Rate" Druggists
M. A. JOHNSON, Mgr.

Martin Carlson's Steamship Agency

For information and the necessary official papers for foreign travel we are at your service.

Phone MAIn 0663

All kinds of insurance in reliable companies.

NOTARY PUBLIC

1109 So. 12th Street Tacoma, Wash.

Do you intend to send MONEY to the Old Country Christmas

IF SO, We ARE PREPARED TO FURNISH EXCHANGE AT THE BEST POSSIBLE RATES

Complete Banking Service

TRUST SAVINGS COMMERCIAL

The Bank of California, N. A.
1011 Pacific Avenue

WHERE GREATEST ECONOMY

Reverence PREVAILS

FUNERAL SERVICE
DEPENDABLE

FOR OVER HALF A CENTURY
NONE BETTER - PRICES FOR ALL

LOCAL & SUBURBAN
C.C. MELLINGER CO.
FOR SYMPATHY A HOME ATMOSPHERE
BR. 3269 510 TACOMA AVE.

"A friend in time of need, is a friend indeed."
Friendly Hour KMO
7 P. M.

BRATRUD MORTGAGE and REALTY CORPORATION

315 FIDELITY BLDG.

Tacoma, Wash.

All slags Assurance på hus, møbler og automobiler, hos Bratrud.

Kjøp Deres hustomt eller forretning hos Bratrud.

5 procent renter på penge innsatt på Bratrud M. & R. Corporation.

Se J. I. Muffley hos Bratrud når De har Co-op Stock, Berry Growers,

Hvilken som helst stue eller Bonds, Notary Public alltid til tjeneste.

Mrs. J. V. H. Benson Notary Public E. O. Rratrud Notary Public

MANNEN I AMERIKA

(Av Torvald Tu i "N. F." julenummer 1934)

Kva vilde putlaren i Amerika?

Nei, radt kunde han halde seg heime; for ho såg 'kje anna enn at folk levde til dei døydde her au. Og at dei neit døydde av berre armodskap, det hadde ikkje ho høyrte gjete, — og då slett ikkje i deira bygd.

Korleis det var annan sta di verda kjende ho lite til. Ein fretta så ymse, — så av dei som las i blada, — der skulde ikkje vera så høvt og gjævt andre stader heller, høyrde ho ymt um. Men noko rettelg å lita på visste 'kje ho, og hadde ikkje ho å halda seg til, — lite las ho og lite kunde ho lesa! Det same var det, ein vart ikkje klokare enn ein hadde vitet til, um ein las både nott og dag. Den trua levde ho i. Og det var tru som høvde for henne.

Og kva vilde putlaren i Amerika? Det sa ho så tidt med seg sjølv, — og det same hadde ho sagt i alle år, — ho Serina i Skolteskaret. Ja, like sidan ho vart sitjande att på det vesle utmarkstykket under Tjøttagarden, — med fem ungar krekande kring seg, då mannen reiste.

Ja ja, dei vaks til, og såg då ut til å verta nokorlunda menneske, både dei tri gjen-teborna og dei to gutaslarkane, — det var 'kje det um å gjera.

Men mannen! Ja, kom han berre heimatt, så skulde han vel få ei lekse så lang som frå jonsokk til haustmarken! For det var heime han skulde vore, og bære seg åt som eit skikkeleg menneske. Og halde av kona si.

Sakte sende han henne nokre pengar slik det slum-pa til. Kva hjelte det — i Skolteskaret? Det var som å kasta dei lukst i eit tomt brunnhol, — det fyllte ikkje i, det muna aldri det grand! Her var alltid bruk for meir.

Men det var ikkje det ho var arg for, at ho fekk for-lite pengar. Velsigna han, han sende dei pengane han kunde senda, det skyna ho greidt, — og det var slett ikkje så få heller. Ho skulde ikkje lyga på han. — Men berre han ikkje bruka meir likevel der han ikkje skulde bruka dei, — det lurde ho på. Ja, — og det vilde beintfram segja, på framande kvinnfolk! — Fy, at ho skulde tenkja so styggt; — men ho kunde ikkje sleppa den tanken.

"Putlaren" var ho så vel van med å kalla han, all den tid, frå lenge før han reiste til Amerika. For han var ein putlar, ein små-maur, i alt. Arbeidde gjorde han, — å ja, kom ikkje der! Han murka og murka, bala og bala, — "det var jamnaden som dreg," sa han som eit sjølvlagd ordtak. Men nokon storslitar var han ikkje og vart han aldri. Det var så sant, så sant, han var ein putlar; men trufast var han då mot henne, — så lenge han var heime, det var ho viss um.

Og no, — at han vilde skriva det openlyst og bardus til henne! Ja, det var berre at han vilde terga, det skyna ho godt. Han var så langt av leid no, må vita, ho nådde ikkje i han likevel. — Å nei enn han Rasmus, den

svikefulle Judas'n, den for-dervelege klauvmakken, um ho skulde segja så styggt.

Han heitte elles ikkje Rasmus på amerikansk, nei no var det berre Ross no, — det skulde vera langt grom-mare enn Rasmus det, kunde ho tenkja.

Kunde nokon skyna slikt? Det var med snaude nauda ho vilde ha han, då ho tok han. For venkunde ein ikkje segja han var. Han var både fregnutt og raudhåra, — um det ikkje var så mykje nett. Ho totte ikkje det gjorde større, korkje med fregnune eller raudfar-gen; men at kvinnfolka i Amerika totte mun i han, — det hadde ho aldri drøymt um, enn segja truddt, før no ho laut tru det.

Nei kunde nokon skyna slikt, ho sa det endå ein gong.

Han reiste til I-lli-no-is. Ho hadde tidt nok stava på namnet, så ho skulde tru ho hugsa det. Så gjekk det 2-3 år, så kunde han nok ikkje halda seg lenger, traven, så laut han finna seg ei. Og skreiv det heim.

Nu reiser jeg til Virginia! skreiv han. Like etterpå skulde han til ei Carolina i nord, og så trast etter på til ei i sør — eller syd, som han skreiv. Så gjekk det eit år eller noko, så skulde han til henne i nord att. Slik dreiv han å flakka. Den eine kalla han for Nord-Carolina og den andre for Syd-Carolina. Og så heldt han sig ei rid hjå kvar. Jau, det var ein fin mann!

Så var det han hadde råka burti ei tytta som budde avleites ein stad og eit felt amerikansk namn hadde ho au. — Nu reiser jeg like til Sankta Barbara, skreiv han. Høyrte slikt!

Kanskje måtte han røma frå dei to Caroline sine. — Skulde sjå det. Ja, noko mirakkelse var det med han Rasmus i Amerika jamt og samt. — Og så bardus skriva um det heim til henne. Han trudde vel ho var så nauten at ho ikkje skyna nokoslag.

Det hadde svive henne i tankane gong på gong at ho skulde ned til han skomakar-Lars med brevet. Dette siste ho fekk. Han var så glupande god til å tyda Amerikabrev han Lars. Han hadde vore der nokre år sjølv, så i ungdomen.

Endå ho trudde han ikkje for vel han Lars heller, han var ein lurifas, var han, — der han sat flikka og småflirde. Var det kanskje sant han sa, at det var ein stad som heitte Sankta Barbara, og at ho slett ikkje måtte tru det var noko kvinnfolk. Det var slik ein lögjen blunk i augo på han då han sa det, — ho visste slett ikkje um ho skulde tru han for vel.

— Emm Virginia då? Og Caroline i nord, og Caroline i sør, — vil du fortelja at ikkje det heller er kvinnfolk?

Ja, meinte han Lars, det var sakte namn på nokre statar det der. — Ja-visst-ja — Dei vilde innbilla henne, stakkars tjonet, kva det var.

Men Sankta — eller det var Santa — Barbara, det var no ikkje så heilt likt til noko kvinnfolknamm likevel, — så det kunde kanskje vera litt rim i det han Lars

sa, tenkte ho med ei lita von.

At folk heitte Barbara det hadde ho no høyrte. Og Sankta, — det måtte mest vera noko som Sanna det, — så på amerikansk. Ja, så for alt det ho visste. For når dei kalla han Rasmus for Ross, så vrensla dei vel så ymse på alle andre namn au, at det var noko burt i hør og heim. Det var rimeleg nok. — Likevel var no Carolina eit namn greidt nok, dei heitte så endå-til i hennar bygd. — Og var det ikkje lögje: kor han så reiste så kom det eit kvinnfolknamm!

— Jeg reiser til Santa Barbara, skreiv han fyrre gongen. — No allersist var det: — Jeg reiser til Alberta. Og denne gongen skulde dei ikkje lura henne, det var eit nytt kvinnfolk han etla seg til, den forterande ålenakken, som var likeglad um han hadde kona heime. Um ho berre fekk tak i han ein gong!

Lenger nede i brevet stava ho seg til: "Men kanskje kommer jeg heim." — Ja,

det kunde passa han det å tenkja på kona si; men det vart vel til det, at han reiste til ho Alberta. — Lukka på reisa!

Det vart til det, når ho fekk tenkt vel over det alt, så rusla ho vegen til han skomakar-Lars. Det var ikkje så overlag lang beten å gå, når ho tok dabbevegen over lyngmoane.

Jau da, han Lars var heime. Det visste ho mest før det. Han letta seg ikkje av krakken, så til kvardags, den karen. Han sat å lappa på sko, så det berre klakka etter. Og ho Serina hel-sa, og leita fram brevet.

— Amerikabrev no att? sa han Lars. — Han er svær til å skriva denne mannen din.

— Hum! svara ho Serina berre. Ho hyrpte på munnen ein grand. Skulde han ikkje skriva kanskje? Og litt etter, medan han Lars saumfor brevet: — Kva får du ut av dette, han skriv? — Jau Serina, han kjem vist heim, sa han Lars, langt um lenge.

(Forts. side 8)

HVORLEDES KLOKKEREN OG KIRKE TJENEREN BLEV AVHOLDSMENN

(Forts. fra side 2)

Men denne gang blev det ikke bare med to beger til mams. De kom i godprat om alt mellem himmel og jord, og før de visste ordet av det, hadde de tømt både den ene flaske og meget av den andre, som Ola før hadde gjemt i baklommen.

Og tiden gikk. Gudstjenesten skulde begynne klokken 11 og presten var ventende en halv time før. Nu og da gikk en av dem utenfor døren for å se etter om noget mistenkelig skulde nærme sig, men der var ikke et menneske å se endda, og av liv forøvrig såes bare en kraftig gjete-bukk, som på en eller annen måte var kommet på villspor. — Men se! Der kom allikevel nogen mennesker langt borte!

De tømte i en fart den siste restbeholdning og fikk gjemt tomflaskene så godt de kunde. — Kirketjeneren ilte op i tårnet og begynte å ringe og klokkeren skynte sig til sin ansvarsfulle gjerning.

Så fyllte kirkefolk etterhvert den koselige kirke. Og tilslutt kom presten.

Gudstjenesten var begynt. Og presten stod på prekestolen. Han hadde brukt hele helgen til å forberede en lang og høitidelig julepreken og nu stod han fullt opptatt med å legge prekenen ut for de interesserte tilhørere. Han talte så lavt, at folk næsten satt og halvsov. Klokkeren på hvem brennevinet hadde virket satt simpelthen og duppet der nedenfor prekestolen, og kirketjeneren, som hadde plassert sig på en stol ganske alene i nærheten av sakrestidøren, duppet på samme måte. Hodet hans gikk formelig op og ned som en sag, og av og til kunde en oppmerksom tilhører endatil høre ham snorke, — men presten og kirkefolket merket ingenting.

Døren som førte fra sakrestiet og ut til Guds frie natur, hadde sistemann som

kom inn i kirken, glemt å lukke, så den stod på vidt gap. Og nu hendte det merkelige, at den før omtalte gjetebukk lydlost og ubemerket kom spaserende innover på det teppebelagte gulv.

Situasjonen var urekkelig komisk.

Kommet helt inn i kirken, stopper bukken plutselig og nidstirrer på kirketjeneren, som fremdeles sitter der og dupper med hodet. "Kanskje han vil slåss," kunde man se at den tenkte. Og før nogen visste ordet av det, tok den et par skritt frem, reiste sig på bakføtterne og stanget til kirketjeneren midt i pannen, så han falt om på gulvet uten å gi en lyd fra sig!

Det hele gikk så fort og stille for sig, at kun de nærmeste la merke til det. To gamle bønder tok sig av kirketjeneren, men to andre tok bukken i hornene og skulde leie den ut. — Den strittet imot av all sin kraft og plutselig breket den — "Bæ-a!" — så det runget i kirken. — Da våknet hele "kyrkjelyden" og klokkeren spratt forskrekket op. Han trodde at det var prekenen som sluttet og uten å blunke begynte han å synge: "A-a-a-men!" — "Bæ-æ-æ!" sa bukken engang til førem den blev satt utenfor døren.

Denne idylliske tildragelse vakte selvsagt opsigt i det ellers så fredelige kirkesogn og følgen uteblev ikke: Litt over nyttår kom der en alvorlig "henstilling" fra herredsstyret til sognets tre kirkelige tjenere om å melde sig inn i stedets avholdsforening. Presten likte ikke denne "henstilling" som på ingen måte vedkom ham, — men fra den dag blev klokkeren og kirketjeneren offisielle avholdstolk, — vel å merke offisielle. Ryktet vet nemlig å fortelle, at de den dag idag (hjemme hos klokkeren) tar sig en liten "opstiver" hver 2den dags jul for å oppfriske gamle minner. K. Z. Ø.

GLEDELIG JUL!
GODT NYTTAAR!

SEARS, ROEBUCK

STORT UTVALG AV

Uhre - - - - - Diamanter
Stue uhr og Sölv

KJØP HOS DEN NORSKE JUVELER

S. Grimstead

Elleve og Pacific Ave. — Washington Building

NOW ON!

PEOPLE'S 47th ANNUAL
GIFT
PARADE

NOW! A great store wide review of four-star gifts . . . Shop for yourself and see why it pays to shop Tacoma's
FIRST STORE FIRST

WE'RE "YOURS FOR A MERRIER CHRISTMAS!"

PEOPLES STORE

ELITE ART SHOP

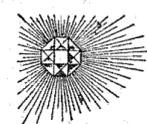
756 1/2 So. 38th Street

1014 So. 11th Street

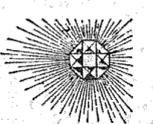
LYDIA M. JACOBSON

Kjøp Deres Julegaver her!

Damekjoler, undertøy i silke og triko, natthemis, pyjamas, silke strømper fra 50c op, damekraver, baby utstyr, pynteforklær, fiske fasonger, håndarbeider, garn, D. M. C. etc.
Dessuten mange vakre ting nettop ankommet fra Norge passende som julegaver

PHONE BRdwy 2651

FINE JEWELRY DIAMONDS

P. Heberg
JEWELER

WATCHES CLOCKS

1147 Broadway WE BUY OLD GOLD Tacoma, Wash.

NORTHERN FISH PRODUCTS COMPANY

KVALITET I FISKEBESTAND TIL RIMELIGE PRISER

15. og Dock St.

Tacoma, Wash.

LEVE "PILTEN"

(For Western Viking's Julenummer av Inga Frødesen)

"Piltén" var et under av en hest. Gammel som alle haugene, men lett vint og kåt som et fól. All den enhest-pløining som blev utført i fjellbygden hadde den gjort og mangen en vrien torv hadde blit revet til fin lett jord. På hellen hadde "Piltén" fått salt av Olav's to lubne barnehender helt siden gutten såvidt kunne stabbe og gå. Uhyre forsiktig hadde den vært og rullet tungen over for å få med hvert et gryn av haltet.

Olav var Lars Bråten's eldste barn og lys som dagen. Nu var han tretten år og hadde fått gaver i form av småsøstre fire gange, emnda mor hadde lovet en bror hver gang.

Olav likte godt å pusle med gamle, avdankede lysledningstråde som han fant her og der nede i storbygden. Der oppe mellom fjellknausene fantes det ikke elektrisk lys, bare lykter og lamper, veiene var så mørke om vinteren som skomakerbek. Gårdstelefon av hysing og trådsneller hadde han lagt inn i alle de små, brune boder på Bråten-plassen og plaget stundom småpikerne med å lytte når han talte i telefonen.

"Et grepa ingeniør-eme," hadde lensmann Berg sagt, da han en dag kom forbi etter en jakttur.

Men nu hadde det vært skralt med arbeide for far Bråten en lang tid og stemningen begynte å dø. Fatigdommen satte sine stygge merker på det ellers så velstelte lille hjem.

Det nermet sig jul og situasjonen blev værre og værre, det kom næsten til en krise og redningen syntes å være "Piltén." Den måtte ha mat om vinteren, selv om den ikke lønnet sig, så det var vel best å bli kvitt den. Olav, som var mild og godmodig, så langt og bedende på faren.

Var det mulig, — skulde "Piltén" gi livet for at de skulde få jul? Nei, "Piltén" var god emnda, den skulde selges til livhest. Nu måtte far være gall! Hadde han ikke alltid sagt, at "Piltén" aldri skulde til en annen eier og slite. Hvad var det? Jo, det var disse kronerne, — en kunne nok få mere for liv- enn slaktehest.

Olav snakket med mor om det, og hun var likeså satt som far. "Du må ha nye klær, gutten min," sa hun. "du kan ikke gå som en slusk lengre!"

Uff, nu husket han det, han hadde klaget over at baken hang for meget på den siste buksen hun hadde sydd til ham av det gamle vadmellsskjørtet. Han kunde klype sig selv, så sint var han over at han hadde klaget.

Far fik en hestehandler til gårds og snart stod han og rev og slet i mulen på "Piltén." han måtte se fernerne for å finne alderen. Efter en stund sa han høit og likeglad, at så gammel en hest kunde han ikke kjøpe til livhest, nei, det blev bare slaktet, det!

"Piltén" ristet fornøiet på hodet, akkurat som den ferstod og Olav lo helt nede i hjerteroten, for til slakt vilde aldri far la hesten gå emna, han visste jo altfor godt hvad "Piltén" duede til. Men far tenkte sig om — jo, hesten var gammel, kanskje det var best? De kom i snakk om prisen og

Bråten syntes nok den var lav. Tilslutt stod det bare 10 kr. mellom dem, men ingen vilde gi sig. Det fikk bero til imorgen, så fikk Bråten heller komme nedover og gi beskjed.

Til slakt? tenkte Olav. — Fy, skulde en ha hørt slikt. "Piltén" skulde byttes med noe som hverken kunne vispe med hale eller kneuge, noe dødt tøj og stas til jul! — Han sov ikke hele natten, bare lå å tenkte og tenkte. Så tok han en bestemmelse — han vilde bli sint, flygende sint og vise "taa!" — Gråten tok ham, aldri hadde han satt sig op imot faren, men han måtte denne gang!

Tidlig om morgenen stod han op, han vilde snakke med far alene — på tomannshånd.

"Far," sa han morsk. — "Piltén" skal ikke selges, og det kan du gi dig på!"

Bråten så op forundret, det kom så uventet.

"Hvad mener du gutt? Er du blitt tusset?" spurte han.

"Nei, men jeg er voksen og går ikke med på slikt noe tull!" svarte han med mandig stemme.

De var tause en stund, så brøt Olav stillheten, og sa:

"Jeg tar ut og tjener far, kan vi bare greie oss utover en stund, så skal vi nok finne noe å gjøre for "Piltén" — til våren.

Ved frokostbordet sa far høit og hellig: "Piltén" skal ikke selges, det blir nok en utvei!" — Denne uttalelse virket som en vårsol i stueå på Bråten; det hadde været så ondt å tenke på at "Piltén" skulde dø.

Utpå dagen drog Olav til bygden for å gi etterbud til bestehandleren og tittet med det samme innom postkontoret for å få posten. — Til sin forbauselse fikk han et tykt Amerika-brev — det var sikkert fra far-bror Knut, han som hadde vært i Amerika i mange, mange år. Det var ham far hadde snakket mest om. Nei, å nei, han måtte skynde sig hjem og få høre det!

Gid så glad far vilde bli! Så lenge det var siden han hade hørt fra onkel! Rød og forpusten kommer han inn med brevet i hånden. Far åpnet det hurtig og leste ord for ord lavt likesom til sig selv. "Les høit, far," sa mor. Der stod han omringet av mange nysgjerrige øre og øine, mens han smilte så innerlig godt. "Han kommer hjem til jul!" ropte han henrykt og ga mor brevet.

Fire dage senere satt Olav i smalsluffen med "Piltén" forspent. De skulde hente farbror på stasjonen.

En høi, pen mann med dobbeltspent overfrakk steg ut på platformen. Olav forstod straks at det var hans onkel. Så rettet han sig, hevet den lyse klare pannen og nermet sig maunen. — "Er det Knut Bråten?" spurte han. Jo, det var nok det, men hvem var han? "Jeg er Olav, sønn til Lars Bråten," svarte han kvikt. — Ja sa, var det brorens gutt og så stor og voksen for alderen. De fikk vente litt med å dra hjemover, det var noe frakt med på toget, en kasse med ryper fra vildtforretningen i Oslo, for nu hadde han lengtet efter rypestek i alle de årene han hadde været i Amerika, og vilde ha nok av det, denne jul.

Ryper på juleaften, tenk-

te Olav; tenk, ryper, det var det beste han fikk og mor lavet slik deilig saus på de. "Ryper og multegrøt," sa farbror. "det skal bli kost for gubben, det!"

De hadde lastet sleden ganske full, men "Piltén" diltet opover som ingenting. Snart var det mørkt og veiene sorte. "Men hvordan finner hesten frem i slikt mørke?" spurte farbror. — Aa jo, "Piltén" stod aldri fast, det var en enestående hest, det. Han vilde så gjerne fortelle onkelen hele historien om "Piltén," men det var så lite mandig å gjøre dette. De pratet og moret sig inntil de svinget inn på gårdsplassen. — Mor og far kom lysende med en blankpusset lykte.

Inne var det så rent, koselig og varmt. Duften av litt fjern kongerøkelse hilste dem innøte. Det var slik julestemning over det hele, og dette var lillejulaften. — Mor fikk det travelt med kaffe, og til langt, langt utover natten satt de sammen. Det var så meget som skulde fortelles!

Juleaften kom og ryperne lå brune i den store jerngryten. Multegrøten stod i to store vaser og ved siden av disse var muggen med vispet fløtemelk. Juletræet lyste så herlig som aldri før. Efter aftensmaten delte farbror Knut ut gaver fra Amerika, men mor syntes de var for fine allesammen.

"Men jeg har emna en gave til dig, Olav," sa onkel Knut, og så grunnende på gutten, "vet du hvad det er?" Nei, han kunde umulig tenke sig det. "Det er at du skal få ønske dig hvad du vil og få det!" "Aa," sa Olav begeistret, "jeg ønsker å kunne gå gjennom skolene og tilslut Trondhjems tekniske!" — "Good for you!" sa farbror og slo gutten på skulderen.

Litt senere tusslet Olav ut i stallen med salt og havre til "Piltén." Tungen gikk likeså varsomt over hånden som før inntil det siste korn var oppspist; men der i stillheten la en glad gutt en fårevåt kinn inntil den varme bløte hestehalsen, men det er ikke ondt å gråte.

Fra fisketorvet
En "splint" stod forleden nede på fisketorvet og solgte noen teskjeer av blikk. Efter en stunds forløp kom-

mer en kollega hen til ham og spør:
— No — Karel, klissen går de?
— Aa jau eg kan 'kje kla-

ge. De' e' omtrent som på sjukhuse' — en tesje kver time.
Glem ikke kontingenten!

\$10 TRADE-IN ALLOWANCE
on Your Old Radio or Phonograph
Regardless of Its Age or Condition—and More If It's Worth It
Manufacturer's Special Permission Makes It Possible for Us
To Pass On to You This
EXCEPTIONALLY LIBERAL ALLOWANCE

ATWATER KENT
ON THE NEW 1936 METAL TUBE

EXAMPLE
Model 976-1936 ATWATER \$74.90
New Metal Tube KENT
as pictured below
Allowance for your old Radio or Phonograph \$10.00
(Even more if it is worth it)
You Pay \$64.90 ONLY

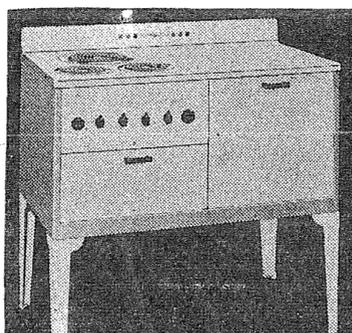
TERMS \$4.90 Down
Balance \$5.00 Per Month

- ★ SIX METAL TUBE A. C. Console
- ★ FOREIGN AND DOMESTIC programs
- ★ FULL RICH TONE quality
- ★ AUTOMATIC VOLUME control
- ★ TWO-SPEED selective tuning
- ★ AIRPLANE type dial
- ★ AUTOMATIC LIGHTING
- ★ MODERN CABINET of figured woods

Used Pianos will be accepted—let us appraise yours—In some cases we trade even.
Buy your Radio from a music store. They know music and can give better service.

B. A. ALM VIG MUSIC CO.
908 Broadway Phone BR 1161

For Your Wife--
(She has always wanted one)
A Hotpoint Electric Range

\$92.10 is the price, and never before has a range so fine sold for so little. Compare its smart design, its guaranteed quality, its advanced features with any other range in its price class. It comes equipped with 3 calrod cooking units, a large heavily insulated oven, table top, a body of steel welded into one piece, and the new type hydraulic temperature control.

Commercial Market
1120 Market St.
JOHNSON & MYERS, Props.
CHOICE FRESH AND SMOKED MEATS
We solicit your patronage.

GLEDELIG JUL OG GODT NYTT AAR
til alle våre norske venner og kjendte
NICK'S TAVERN
NICK LORENTSEN
1109 So. 11th Street

May Christmas Cheer and Happiness Be Yours!
JOHNSON OLYMPIC CONFECTIONARY
WE MAKE OUR OWN CANDIES
A Good Place to Eat
1109 So. K St.

A Joyous Holiday Season to You All!
WESLEY LLOYD
Attorney
Arkins Bldg. Main 0141

TERMS and Trade-In Information at the City Hall
TACOMA LIGHT
IT'S YOURS - USE IT!
COOK electrical-ly with Tacoma's Juice
DEPARTMENT OF PUBLIC UTILITIES — IRA DAVISSON, Commissioner